

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מכלול

שנותינו בקצה העל שלא תתעור העגלה מפני ארץ העל, והתמחויות, כמין קטור קטות של על והוא חלק על צארי בהמה, העגבל, הוא הכרזל המקשקש בתוך הוא של פעמון, והצנורה, ברזל שותחבין במשאוי שבעגלה שלא תפל, ונסמר המחרב את כלם, כל הפרקים שבעגלה זו בוז, פרוש כל

המסמרים העשויו לחבר העגלה, לאפסוי מסמרים שעשויו לשם חי, כל אלו מקבלין טמאה. (ה) תטורין שבעגלה, העל של עץ המצפה ברזל, והיו מתכת המשמש את העץ, ונקנים העשויות לטי, ושפותרות המשמיעות את הקול, כמין שפותרת מתכת ממוחזקת להשמיע קול שהוא עשוי לטי בעלמא, והאבר שותרת שבצב צוארי בהמה, שנותנין אותו לטי, הסובב של גלגל, דגלגל הנעשה מעץ עושיין לו סובב של ברזל כדי שלא ישבר בפרשין ובסעלין, הססין לחות דקון, והצפיות שמצפני את חלקי העגלה, ושאר כל המסמרות, שעשויו לטי, כל אלו טהורין, דלקשטיין בהמה אין מקבלין טמאה. סנדלי בהמה שעשוין שלא לוק פסותיים כאבנים, אם הן עשויות של מתכות, טמאין. שאנשי המלחמה שותני בןן במלחמה, ואם הם של שעם, מין גמי, טהורין, שאין חשוב מקלי העקבל (חיי"ט). הסיף שהעלה חלודי ונטר, מאמיתי מקבל טמאה, משישופנו בכלי העשוי להחליק את הכלים מחלודין, ורובם"ן פרש וישימרו בשמן אתר הלטישה, ותסנין שהחליד, מאמיתי מקבל טמאה משישוחיה באבן שפותרת את הברזל לטיסין טהורין. (ו) כסות טני של מתכת של בעלי בתים שהוא טהור (ספרק יב משנה ו), שעשה בו שאנשי שלטוןו ותרביקו, רבי יהודה מטהר, דסבירא ליה דמה שעשא

מראה אל משני ליה קמא, ותכמיים מטמאין, דמה שעשא מראה משוי ליה אמה שעשברה, אם אינה מראה את רב הפנים טהורה. כבר תבאר לעיל פרק א משנה א שכלי מתכות ששברו וחזר ועשה מהן כל חודרין לטמאה ישנה, כדי שלא תשתבח תורת מן חטאת, ובהו פליגי במשנה שם, אי גזרין בכל טמאה כלי, או בטמאת מן בלדי. (ז) כל מתכות שנגעו במת מטמאין ומטהרין שבורין, הינו אם נהדיו על ידי שביירתו וחזר ועשה מהן כלי, וכליון להטהר בו ביום, דקמפרש, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר אין מטהרין אלא כשהן שלמין, כיצד, תהא עליהן פעם אחת לפני שביירתן, נשברו בו ביום, התיכון וחזר והזה עליהן שנית בו ביום, הרי אלו טהורין. דברי רבי אליעזר, דסבירא ליה כרזן שמעון בן גמליאל, דרב בטמאת נפש אמרו שחורין לטמאה ישנה משום גדר מן חטאת, ולכך צריך שיהא כאן שתי הנאות, מיהו בעדן שבורין לא שך הנאה, דלא שך הנאה שבוריה, ובענין שבירה בן הנאה להנאות, לפי שיש הפסק ימים בין הנאה שליש לשיביע, וכיון שהיא גזרה דרבנן הקילו שתועיל הנאה שניהם ביום אחד. רבי יהושע אומר, אין הניה פחות משלש יושביעי, דתקון כעין דאורייתא. (ח) מפתח של אומרי, שמתקבל בארובה, הדנו חלקו מתחתון של גזל שמתקפל עם השוק, שנשבר מתוך ארובתו, טהור. רבי יהודה מטמא מפני שהוא פותח בו מבפנים, שהמפתח בתוך הדלת יכול לפתוח בו הדלת מבפנים,

והתמחויות, העגבל, והצנורה, ומסמר המחרב את כלן: ה) תטורין שבעגלה, העל המצפה וכנפים העשויות לנוי, ושפותרות המשמיעות את הקול, והאבר שבצב צוארי בהמה, הסובב של גלגל, הטסים, והצפויים, ושאר כל המסמרות, טהורין. סנדלי בהמה של מתכות, טמאין. של שעם, טהורין. ה) מאמיתי מקבל טמאה, משישופנו. והסבין, משישוחיהן: ו) כסוי טני של מתכת שעשה בו מראה, רבי יהודה מטהר, והכמיים מטמאין. מראה שנשברה, אם אינה מראה את רב הפנים, טהורה: ז) כלי מתכות מטמאין ומטהרין שבורין, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר, איןן מטהרין אלא שלמין. כיצד, הנה עליהן, נשברו בו ביום, התיכון וחזר והזה עליהן שנית בו ביום, הרי אלו טהורין, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר, אין הנה פחות משלש יושביעי: ח) מפתח של ארובה שנשבר מתוך ארובתו, טהור, רבי יהודה מטמא, מפני שהוא פותח בו מבפנים. ושל גם שנשבר מתוך גמזו, טהור. היו בו חפין ונקבין, טמא. נטלו חפין, טמא מפני נקבין. נסתתמו נקבין, טמא מפני חפין. נטלו חפין ונסתתמו נקבין, או שפרצו זה לתוך זה, טהור. מסננת של חרדל שפפרצו בה שלשה נקבים מלמטן זה לתוך זה, טהורה. והאפרסם של מתכות, טמאה:

פרק טו
א כל עץ, כלי עור, כלי עצם, כלי זכוכית, פשוטיהן טהורין, ומקבליהן טמאים. נשברה, טהרו. חזר ועשה מהן כלים, מקבלין טמאה מקאן ולהבא. השדה, והתבה, והמגדל, בנות תפש, וכורת הקנים, ובור ספינה אלכסנדריה, שיש להם שוליים, והן מחזיקין ארבעים סאה בלח, שהם כורים בכש, הרי אלו טהורין. ושאר כל הכלים, בין מקבלין, ובין אינם מקבלין, דברי רבי מאיר.

כל עץ ועור ומצמח חוץ מפשוטי כלי זכוכית, ומה שטורחין פשוטי כלים, הינו מטמאת מת או שרץ, אבל טמאין טמאת משקב או מושב אם הם ראויין למשקב או למושב. נשברו הכלים, טהרו, אפילו אם היה עליהם טמאה ישנה טהרו. חזר ועשה מהם כלים, מקבליים טמאה מאן ולבא, ולא חזר לשמאן ישנה. השדה, מין ארז, והתבה, תבת שלחין שפוחלין משות, והמגדל, ארז של עץ שפתחו בצדו, פורת תפש, גם היא משקב ככלי עץ שעשויה מנוכות השבלים שהם קשין, וכורת הקנים, ובור ספינה אלכסנדריה, הינו כספינה שהיו פורשין בה מארץ ישראל לאלכסנדריה היו עושיין בה בור כדי למלאות אותו מים מתוקין ראויין לשתיה. דמי אינו ראוי לשתיה, כל אלו כומן שיש להם שוליים, שאין תחתיון חד מלקטש אלא רחב ויושב על הפרקע, והן מחזיקין ארבעים סאה בלח, שהם כורים ששים ארז, ביבש, כגון פרות, הרי אלו טהורין, אבל הכלים אקטשו לשק, מה שק מסתכל מלא וריקן, אף כל הכלים צריך שיהיו יכולים לטלטלן מלא וריקן, וזה אינו יכול לשלול רק שפוחה וריקן. דאם יטלטלוהו מלא שובר, ושאר כל הכלים, בין מקבלין ויחר מארבעים סאה, בין אינם מקבלין ארבעים סאה אלא מקבלין פחות. טמאין. לפי שהסכימו עליהן בשעת עשייתן שיטלטלו אותו מלאין על ידי שיתגלגלו או על ידי בית אחיהו, דברי רבי מאיר.

י"ג תמוז

רבי יהודה אומר דרדור עגלה, חבית של עץ שפספת על עגלה אף על פי שהיא גדולה, כיון שעשויה לעגלה שמטלטלת מלאה וריקנית, וקטנות המכלים, מכל של עץ העשויה חדרים חדרים שנותנין בהן מיני מאכל ומשמה ומולכין אותן בשוורים, וערבת העבדיון, ערבה של עץ שהעבדיון שורין בהן עורותיהן, ובור ספינה קטנה, והאזין,

אף על פי שמקבלין ארבעים סאה, טמאין, שעשוין לטלטל אלא במה שבתון, שדרבון לטלטל כשהן מלאין, ושאר כל הכלים המקבלין ארבעים סאה טהורין. ושאינן מקבלין ארבעים סאה, טמאין. אין בין דברי רבי מאיר לדברי רבי יהודה אלא ערבת בעל הבית, לרבי מאיר טמאה, דהא חשיב אלו שהם טהורין וכל השאר טמאין, ולרבי יהודה, טהורה, דהא טמאין קא חשיב, למימר דמי טמאין והשאר טהורין. (ב) ארבות של נתחומין, לחות של עץ שהנתחומין עורכין עליו הלחם, ויש גורסין, "ערבות", טמאות, לפי שעשוין בצורת לח, ואף על פי שהן פשוטי כלי עץ, כיון שנעשו בצורת כלי, טמאות מקרבין. ושל בעלי בתים, שאין בצורת כלי, טהורות. ואם ארסון צבען צבעו, או רמקסן, צבען בכרסו, טמאות, דנהו לא צורת כלי, דף של נתחומין, לח פשוט שמקספין עליו ההצב והנטיח מתכות מיידי, שקבעו בכלה, רבי אליעזר מטהר, מדמחרב לקרקע. וחכמים מטמאין מדהיה מתחלת ללי. סודר ערבה קטנה של נתחומין, והוא מעץ שהנתחום המשמש בה, טמא, ושל בעלי בתים, טהור. ואם גפסו, עשה מקרבת כסיב לסודר של בעל הבית, מארבע רוחותיו, דנהו לא ללי קבל. נפרח מוח אחת, טהור, רבי שמעון אומר אם התקינו לסודר של בעלי בתים להיות פורץ עליו, לתוך עליו הצעק, דסובר דגם של נתחומין טמא שביביל שמתחפר שלח בה הצעק

ומולכיו לתער, וכן ממערין, עץ שארזו אמה ומרדיון בו ריקוין. טמא. (ג) ים נפה רייעה ארזאה משער לרזויא בו הסלת נקי מן הסובין של סלתין האנשים שעובדוין לבר הסלת, טמא, ושל בעלי בתים, טהור. שהיא בגייה בצורה אחרת משל סלתין. רבי יהודה אומר אף של גודלת, האשה שגודלת וקשרת שער הנשים, טמא מושב, אם זב ישב בהן, מפני שהבגות יושבות בתוכו וגודלתן, שעה שהיא גודלת השער יושבת בהן של נפה לקבל שם מה שישל מראשן מן העפרורות וערבותיאת דירשאי וגודלת השער בתוכו. (ד) כל הכלים העניבות העשויות בשפת הכלים לתלת בהם, טמאים, דנהו דברי רבי יהודה, ורבי יהודה ורבי יוחנן ורבי יוחנן כיון שאינם מקרבים ממיד, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים כלם טהורין דקמפרש להלן, חוץ מתלוי נפה של סלתין, ותלוי כורת גרנות, שעשויה לרזויא החסיין ולקלט המזן, ששנתיחן הקורה על שני עצים ומנהלין תהמה, ולכן טמאין, ולכן טמאין שקששו גיעים מביטיון דבניהם תתלי ומחזיקין תהמה, ותלוי מגל ד, שמוכניס ידיו תתלי ששעה שרוצה להשמש בו, ותלוי מכל הבלשים, שמקששין דבר שראוי לטל מעונ מכס, מפני שהן מסועיין בשעת המלאכה. זה הכלל, העשוי לסייע בשעת מלאכה,

שרב הדלתות נפתחים לצד פנים. ושל אם המפתח כצורת ט"ו הפוכה, הינו שנשבר מתוך גומזו, טהור. דשוב אינו ראוי לכלם, היו בו חפין ונקבים, אפילו המפתח של גם, כיון שהיו בו עוד חפין טמא, דזה לכלי עלמא מועיל לנעול בו מבפנים. נטלו חפין ונשארו נקבין, טמא עדיו מפני נקבין, נסתתמו נקבין, טמא

עדיו מפני חפין. נטלו חפין ונסתתמו נקבין, או שפרצו זה לתוך זה, שנתרבו החורים ונתעקמו השנים ונעוין זה בזה, טהור. מסננת של חרדל, כמין נפה שמפנין בה חרדל והיא עשויה ממתכת שפרצו בה שלשה נקבין מלמטן, בשולי המסננת נפרצו בה שלשה נקבין ונעשו נקב אחר, זה לתוך זה, טהורה. דשוב אינה ראויה לטנן בה, והאפרסם של מתכות, כל מקבלין ויחר חפין לרבים והיא מוציאה לתוך הריחים מעט מעט, טמאה, אף על פי שהוא פתוח מלקטשו, כל בפני עצמו הוא ויש לו שם כלי.

פרק טו
התחלת משנה זאת כבד כתובה בפרק שני והדר והני לה משום דיקא דכלי עץ וכלי עור. כשר מוקמות בתורה מצינו דייני טמאת כלים, בפרשת שמיי (ויקרא א טב) (כ) לכל עץ או כבד או עור או שך, וכתוב במעשה מדון (מכבד א ט) (כ) וכל עץ עור לכל מעשה עיזם וכל עץ, עץ תחתיוטא", וכתוב בפרשת שמיי (ויקרא א ט) (כ) וכל כלי חרש וגו' ואותו תשבר", ועוד כתוב בפי מנאח מן (מכבד י ט) "וכל כלי פחות ופינו אין צמיד פתיל עץ של חרש הוא", ואמרין וכל מעשה עיזם" לרבות דבר הבא מן הערנים ומו השלפים. כל עץ, כלי עור, כלי עצם, שאין זכוכית, ששותייה הינו כלים שכלין להם תוך וכלי קבול, טהורין, דבעינן דומיא דשק דמטלטל מלא וריקן, ומקבליים טמאין, והינו מדאורייתא, אבל חכמים גזרו טמאה על פשוטי

כלים, ומה שטורחין פשוטי כלים, הינו מטמאת מת או שרץ, אבל טמאין טמאת משקב או מושב אם הם ראויין למשקב או למושב. נשברו הכלים, טהרו, אפילו אם היה עליהם טמאה ישנה טהרו. חזר ועשה מהם כלים, מקבליים טמאה מאן ולבא, ולא חזר לשמאן ישנה. השדה, מין ארז, והתבה, תבת שלחין שפוחלין משות, והמגדל, ארז של עץ שפתחו בצדו, פורת תפש, גם היא משקב ככלי עץ שעשויה מנוכות השבלים שהם קשין, וכורת הקנים, ובור ספינה אלכסנדריה, הינו כספינה שהיו פורשין בה מארץ ישראל לאלכסנדריה היו עושיין בה בור כדי למלאות אותו מים מתוקין ראויין לשתיה. דמי אינו ראוי לשתיה, כל אלו כומן שיש להם שוליים, שאין תחתיון חד מלקטש אלא רחב ויושב על הפרקע, והן מחזיקין ארבעים סאה בלח, שהם כורים ששים ארז, ביבש, כגון פרות, הרי אלו טהורין, אבל הכלים אקטשו לשק, מה שק מסתכל מלא וריקן, אף כל הכלים צריך שיהיו יכולים לטלטלן מלא וריקן, וזה אינו יכול לשלול רק שפוחה וריקן. דאם יטלטלוהו מלא שובר, ושאר כל הכלים, בין מקבלין ויחר מארבעים סאה, בין אינם מקבלין ארבעים סאה אלא מקבלין פחות. טמאין. לפי שהסכימו עליהן בשעת עשייתן שיטלטלו אותו מלאין על ידי שיתגלגלו או על ידי בית אחיהו, דברי רבי מאיר.

משניות מכלול

טמא, העשוי רק לתלוי, טהור, דהיו רק תשמישי כלים, דכל המשימוש הוא כדי לתלות בו הכלים. רחוק הוא שם כלי העשוי לזרות ולנפות בו התבואה והתקטיות ושל מנויות היה לו בית קבול להניס בו השענויות לרחים (ה) וחת של זסודות, כיון שיש לו בית קבול, טמאה. של אוצרות, העשויה ללקט בו החסה הן הצדיין ללקחתה שנתושב באוצר,

טהורה, דלא חשיב בית קבול שלה. דאין צורך לזה (שבת ישיאלי). של תהות, העשויה לתפלות ארבעים לחוץ, טמאה. שיש לה בית קבול. של גרנות, טהורה. זה הכלל, רחוק העשוי למקטש, טהור. לכנס בו וכלי ולאסוף ממקום הפזור, טהור. (ו) וכלי השדה, נבל שטורחין בו, טמאין, שהן חלילין לצד הנימין ומקבלין להשמיע קול הנימין, ודרך המנעין להניס בתוכן תמעות שנקבצין מבני אדם, והיו לה משקל מלא וריקן. וכלי מין ילי, בבית המטלטל, טהורין. שאין עשויין לתת בתוכן משות, ואין עשויין לקבל, כל המשחקין, דהניו שיקעו מין משקין, שהם: ילי, דבש, שקן, חלב, טל, דם, מים, טמאין ומכשירין לקבל נקמא, ומשקה בית מטחיא, הפיס והגס, שבתבית המטבחים שבעגורה, טהורין. שאין מקבלין טמאה ולא משקירין האכל לקבל טמאה. כל הספרים מטמאין לקבל נקמא מן החיות, חכמים, רבי שלא יצניעו אכולין של תרומה ליד הספרין ויבואו ליד פסידא, לפי שהעקבירן משניין אצל האוכלין ומפסידין הספרים, שבתחלה היו מציעיין תרומה ליד הספרי תורה, דהיו אומרים תרומה קדש קדש והספר נקרא קדש, חוץ מספר העזרה, שכן שבתו גדול קורא בו ביום הכפרים, אין לחוש שקמ שיטמו תרומה לידו, מפני מוראו וחשיבותו, המרובין, סוס של עץ שעשוין להצניעם לרכב עליו לצחק בו, טהור. דאיתו רוכב עליו אלא נראה רוכב

(תפארת ישראל) חבטנו, כלי זמר גדול העשוי להחזיקו על הבטן, ונתקטמנו, כל נגון עשוי בצורת רגל של עץ, ששטחי מן שנקטעה רגלו, והארוס, כלי זמר העשוי כנפה ושוחטין עליו עור, הרי אלו טמאין, דנהו לוח של קבול.

רבי יהודה אומר, הארוס טמא מושב, אם יושב עליו זב או זבה נדה או וילדת נעשו או הטמאה לטפס גידים, דכל המיחד להשיבה חתן, מפני שהאילת הספדית שמקוננת ומקללת, יושבת עליו מרב צער. מצודה חתונה, טמאה שיש עליה צורת כלי, ושל העקבירן, טהורה שאין עליה צורת כלי, דהכלה משתמשין בעורה וצריך בית קבול. והרי"א מפרש דשל עקבירין אין משתמשין בעורה (תפארת ישראל).

פרק טז
א) כל כלי עץ שנחלק לשנים, טהור, חוץ משלחן הכפול, שהוא עשוי תחילת תחילת שמוקלף לתלוי או פרקיו זו על זו כל חלקיו היו כלי בפני עצמו, ותמחויו המזון, קערה רחבה הבשולת, והאפסיריון סאא של פרקים של בעל הבית. ובי יהודה אומר אף המגוס, קערה, וקוד הכבלי קערה כבליה. כיצא בהן, וכל הכלים הללו אף על פי שנתחלקו, נשאר לכל